

Sygn. akt II Kp 123/14

POSTANOWIENIE

Dnia 20 października 2014 roku

Sąd Rejonowy w Zambrowie II Wydział Karny w składzie:

Sędzia SSR Marta Kołakowska

Protokolant Renata Konert

przy udziale Prokuratora -

po rozpoznaniu zażalenia (...) Sp. z o.o. w W.

na postanowienie z dnia 19.09.2014r. w sprawie (...)

na podstawie art. 437 § 1 kpk, art. 465 § 2 kpk

postanawia:

uchylić zaskarżone postanowienie Prokuratora Rejonowego w (...) z dnia 19.09.2014r. w sprawie (...) w przedmiocie zatwierdzenia przeszukania lokalu i zatrzymania automatów do gry (...)nr (...), (...) (...), (...) (...), (...) (...) i nakazać ich zwrot wraz z zawartością i kablami zasilającymi (...) sp. z o.o. w W..

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy postanowieniem z dnia 19.09.2014r. w sprawie (...) zatwierdził przeprowadzone w dniu 17.09.2014 r. przeszukanie pomieszczeń lokalu sklepu (...) w S. i zatrzymanie rzeczy w postaci automatów do gier (...) nr (...), (...) (...), (...) (...), (...) (...).

Na powyższe postanowienie złożył zażalenie pokrzywdzony (...) sp. z o.o. w W. jako dysponent urządzeń (...) nr (...), (...) (...), (...) (...), (...) (...). Podniósł m.in., że art. 107 § 1 kks stanowi normę blankietową, którą muszą dopełnić przepisy innej ustawy. Tymczasem art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych w świetle orzecznictwa TS UE nie może być stosowany przez polski wymiar sprawiedliwości, ponieważ stanowi przepis techniczny w rozumieniu unijnej dyrektywy 98/34 WE, podobnie jak inne przepisy tego rodzaju np. art. 6 ustawy o grach hazardowych. Wg. Skarżącego, adresatem orzeczeń Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej są państwa członkowskie i wszystkie Sądy winny rozstrzygać zgodnie z interpretacją TS UE. Nadto podniósł, że brak notyfikacji przepisów o charakterze technicznym stanowi źródło ich bezskuteczności wobec jednostek. Wskazał także, iż uzasadnienie nie spełnia wymogów z art. 94 § 1 pkt 5 kpk.

Prokurator Rejonowy w (...) wnosił o uznanie zażalenia jako bezzasadnego.

Sąd zważył, co następuje:

Na wstępie należy wskazać, iż zarzut braku zachowania wymogów art. 94 § 1 pkt 5 kpk, jest nietrafny, stanowi raczej ocenę skarżącego co do formy uzasadnienia i jego obszerności. Niewątpliwie też, zdaniem Sądu, w przypadku potrzeby dokonania badań automatów przez biegłego, musiały być one zabezpieczone i zatrzymane do czasu co najmniej zakończenia czynności biegłego. Odnosząc się do zarzutów przedstawionych przez skarżących w zakresie wykładni przytoczonych tam przepisów prawa oraz argumentów związanych z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, podnieść trzeba, że zasługują na uwzględnienie. Zdaniem Sądu, art. 14 oraz art. 6 ustawy o grach hazardowych w swoim aktualnym brzmieniu nie mogą być interpretowane w sposób jednoznaczny i wykluczający wątpliwości co do ich bezpośredniego stosowania (z uwagi na orzecznictwo SN i TS UE). Natomiast jedynie przepisy

obowiązujące i nie budzące wątpliwości co do ich treści, umożliwiają przypisanie winy osobie oskarżonej w zakresie popełnienia przez nią czynu, który stanowi czyn zabroniony. Zachowanie niedozwolone, wynikające z art. 107 § 1 kks jako przepisu o charakterze blankietowym, wiąże się z niezachowaniem przepisów ustawy o grach hazardowych. Zatem tylko takie zachowanie jest sankcjonowane, kiedy to można ustalić, iż dana osoba miała świadomość prowadzenia działalności niezgodnej z ustawą. Tymczasem zgodnie z orzecznictwem TS UE, artykuły 14 i 6 ustawy o grach hazardowych stanowią jedynie normy, mające charakter przepisów technicznych. Nie został dopełniony obowiązek ich notyfikacji. Skutkiem braku notyfikacji jest brak skutecznego wprowadzenia tych przepisów do systemu prawa państwa członka UE, przy czym trzeba mieć tu na względzie pierwszeństwo prawa wspólnotowego. Już sam ten stan może w sposób oczywisty budzić wątpliwości interpretacyjne osób, które są poddane z racji prowadzonej działalności rygorom ustawy o grach hazardowych. Biorąc pod uwagę, że aktualne orzecznictwo potwierdza fakt nieprawidłowego procesu legislacyjnego w/w ustawy i jej art. 14 i 6, osoba użytkująca automaty może uznać, iż są to urządzenia w pełni legalne i mogące być użytkowane zgodnie z ich przeznaczeniem. Tu trzeba wspomnieć zasadę rozstrzygania wszelkich wątpliwości na korzyść oskarżonego (art. 5 § 2 kpk), która odnosi się też do zagadnień natury prawnej. Zdaniem Sądu, jeżeli przepisy dopełniające normę art. 107 kks, nie mogą stanowić źródła powszechnie obowiązującego prawa, to brak jest możliwości odpowiedzialności jednostki na podstawie art. 107 § 1 kks, a w konsekwencji nie może mieć zastosowania art. 217 § 1 kpk.